

svědčiti též názoru dovolacího rekursu, že, když ta neb ona stran v původním sporu neučinila návrh podle třetího odstavce § 7 a) j. n. a tím se podrobila řízení před samosoudcem, nemůže se od toho uchýliti ani v případě sporu o obnovu a nemůže teprve v tomto sporu žádati, aby věc byla projednána před senátem. Věc se tu nemá jinak než v případě, kde se žalovaný pro základní rozepři podrobil příslušnosti soudu o sobě nepřislusného. I tím by byl žalovaný vzhledem na velící předpis § 532 c. ř. s. vázán též co do otázky příslušnosti soudu pro jednání o žalobě o obnovu. Též Neumann ve svém komentáři k c. ř. s. (1928, sv. II., str. 1417) vyslovuje názor, že řízení ve sporu o obnovu zůstává ve směrech, o něž tu jde, stejné jako v hlavním sporu a že to platí též v otázce, zda věc jest projednati před senátem nebo před samosoudcem, při čemž neomezuje platnost svého názoru jen na případy, kde věc náleží před samosoudce hledíc na hodnotu předmětu sporu, jak za to má rekursní soud.

Čís. 17234.

Promlčecí lhůta pro manželčin nárok na náhradu výživného vynaloženého na vlastní výživu a na výživu manželských dětí proti manželu (§ 1042 obč. zák.) se nemůže počítati, dokud manželství trvá; nerozhoduje, že manželé žijí fakticky odděleně.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, R I 7/39.)

Žalovaný, jenž uzavřel se žalobkyní sňatek v roce 1907 a jenž od roku 1919 nežil se žalobkyní ve společné domácnosti ani nepřispíval na výživu její a jejích dětí, proti žalobě podané v r. 1936, kterou se žalobkyně domáhá zaplacení 20.000 Kč s přísl. jako náhrady vynaložené za žalovaného na výživu svou vlastní a jejích dětí od 1. ledna 1919 u dětí Šebestiána, Marie a Karla u každého za 10 let, u Antonína za 11 let, u Josefy a Metoděje u každého za 16 let a konečně za náklad vynaložený na svou výživu za dobu 17 let, počínajíc dne 1. listopadu 1918, namítl promlčení co do nároku na náhradu nákladů vynaložených v době starší než tři léta před podáním žaloby. Soud první stolice uznal co do částky 13.190 Kč s přísl. podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a znova rozhdl.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby nehleděl k důvodům, z nichž zrušil rozsudek soudu první stolice, znova rozhodl o odvolání, při čemž uvedl v otázce v právní větě vytčené v

d ů v o d e c h:

Neprávem pokládal soud druhé stolice žalobní nárok za částečně promlčený. Nebylo vůbec třeba řešiti v souzeném případě otázku, zda nárok žalobkyně na náhradu výživného vynaloženého podle § 1042 obč. zák. za žalovaného na výživu vlastní a jejích manželských dětí podléhá

tříleté nebo třicetileté promlčecí lhůtě, neboť podle § 1495 obč. zák. nemůže mezi manžely, dokud jsou v manželském svazku, promlčení ani počítati ani dále probíhati. Strany rozepře nežily sice již od roku 1919 ve společné domácnosti, ale jejich manželství bylo podle zjištění procesního soudu teprve rozsudkem krajského soudu civilního v B. ze dne 10. dubna 1937, č. j. Ck a II 975/36, jenž až do vynesení rozsudku C XIV 1268/36-47 v první stolici ještě nenabyl právní moci, rozvedeno od stolu a lože z viny obou stran. Není sporu o tom, že manželský svazek dále trvá, třebaže manželé fakticky žijí odděleně, a ježto tomu tak bylo po celou dobu, za kterou žalobkyně uplatňuje náhradní nároky, až k podání žaloby, nemohla se promlčecí lhůta vůbec počítati.

Čís. 17235.

Vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání.

Nejde o nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), vyložily-li nižší soudy souhlasně § 4 vládn. nař. č. 256/1938 Sb. z. a n. se zřetelem na § 10 téhož nařízení a § 17 zák. o společnostech s ruč. omez. č. 58/1906 ř. z. tak, že ten, kdo žádá o zápis nově zvolených jednatelů do obchodního rejstříku, musí sám soudu již před zápisem předložit průkaz, jehož je k tomu třeba s hlediska dotčeného vládního nařízení, a že rejstříkový soud může naříditi jeho předložení.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, R I 72/39.)

Jednatelé firmy »P.«, společnosti s ručením omezených v P., navrhli mimo jiné, aby byli do obchodního rejstříku zapsáni jednatelé uvedené společnosti, kteří byli zvoleni na valné hromadě konané dne 10. května 1938. Rejstříkový soud nařídil, aby bylo v tříměsíční lhůtě prokázáno též pravoplatné rozhodnutí příslušného živnostenského úřadu (orgánu) o tom, že zřízení nových jednatelů bylo vzato na vědomí po případě že byl dán k němu souhlas. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Podle § 10 vládn. nař. č. 265/1938 Sb. z. a n. jsou soudy, povolující zápis do obchodního (společenstevního) rejstříku, povinny přihlídnouti k tomu, zda bylo dbáno ustanovení řečeného vládního nařízení. Podle § 4, odst. 1, uved. vládn. nař. přezkoumá příslušný úřad (orgán) též všechny skutečnosti, uvedené v §§ 2 a 3, jež nastaly po dni 1. března 1938, tudíž i ustanovení správních orgánů společnosti podle obchodního práva (§ 3, odst. 1, uved. vládn. nař.). Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že již před zápisem musí býti jasno, zda nebo že není proti navrhovanému zápisu námitek z důvodů veřejných. Jde tedy jen o to, jakým způsobem toto jasno má býti zjednáno, zda si totiž rejstříkový soud sám z moci úřadu obstarati příslušné vyjádření administrativního úřadu, či zda může naříditi navrhovateli, aby předložil potřebné osvědčení. Podle § 17 zák. ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z. musí býti volba nových jednatelů neprodleně oznámena k zápisu do